

И въ единиятъ и въ другиятъ манастиръ на сръ-
лата на църквата стоѣше гробъ, покритъ съ покривка и
обграденъ околорѣстъ съ горящъ свѣщи. Калугеритѣ и
калугеркитѣ, съ свѣщи въ рѣцѣтъ, обхождаха гроба и
пѣяха, а свѣщенниците, въ златни ризи, каляха гроба съ
ладанъ съ сръбѣрни кандилници. Послѣ калугеритѣ и
калугеркитѣ, съ свѣщитѣ и съ свѣтлата вода, излѣзаха
изъ манастиритѣ и отидоха въ ярѣтъ, дѣто се бѣха ми-
налата година и гдѣто падна въйводата Хаджи Димитръ.
Въ тъмната заглѣхнаха гора засвѣтиха огънчета, сѣкаше
вълчи очи, и послѣ се събраха на купъ около високиятъ
камѣкъ, нарѣченъ камѣка на въйводата. Тукъ се разне-
саха пѣснопѣния на послѣдне прощавание, мъжскитѣ гла-
сове се слѣха съ гласовѣтѣ женски въ една хармония,
въ една молитва къмъ Бога на падналитѣ български юна-
ци и за живитѣ юнаци за България.

Послѣ молитвата всичкитѣ се върнаха въ манасти-
ритѣ; при камѣка останаха само двѣ калугерки; едната
се моли и струва метани, а другата замислена се огрѣла
о канарата, вперила си очитѣ въ гѣсталака и се вдъл-
бочила въ мисли.

Молящата се стана, повика замислената, и двѣтъ,
рѣка за рѣка, трѣгнаха къмъ баиря. По очитѣ, по коси-
тъ, по лицето и по снагата тѣ си приличатъ като двѣ
сестри. Но лицето на едната просвѣтнало като отъ
нѣкакъвъ си вѣсторгъ, чистота, тържественинство, а на
лицето на другата е скърбъ и угризение. Двѣтъ сѣзла-
ди и прѣкрасни съ прелести, които правятъ щастливи
или губятъ момцитѣ. На баиря тѣ се спрѣха. Първата
поглѣдна въ долината.

— Ето къмъ оная страна, къмъ оная долина азъ
развяхъ по вѣтъра неговиятъ прахъ

Другата припомня:—тукъ бѣше тогава, сестро, ка-
зака Петръ Катърджията.

— Бѣше, но вече го не завари, вече бѣ загиналъ
лева на България; отрѣзаха му главата, а тѣлото азъ
сама изгорихъ и развяхъ пепельта, за да се яви мѣвъ
юнакъ Българинъ; но юнакъ се не показва.